

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **UNITED BAKERIES a.s.**, IČ 28976231, se sídlem Pekařská 598/1, Praha 5, zast. JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, zast. doc. JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D., advokátem, se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MPO 614925/21/61500, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 14 A 226/2021-146, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

### t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 10. 2021, č. j. MPO 614925/21/61500, podle § 14m zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, v účinném znění (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), zamítl žádost žalobkyně o poskytnutí dotace na projekt *Zvýšení účinnosti užití energie v systému zásobování teplem UNITED BAKERIES, a.s., Pekařna Pardubice*. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala správní žalobu.

[2] Rozsudkem ze dne 28. 2. 2023, č. j. 14 A 226/2021-146, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to z důvodu podle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost a následně také návrh na přiznání odkladného účinku. V tomto návrhu stěžovatel uvedl, že byl rozsudkem městského soudu zavázán k vydání nového rozhodnutí o žádosti žalobkyně, přičemž k jeho vydání by zřejmě mělo dojít dříve než k vydání rozhodnutí o kasační stížnosti. V případě, že Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím o kasační stížnosti zruší

rozsudek městského soudu, nastane situace, kdy vedle sebe budou existovat dvě rozhodnutí o žádosti žalobce, a to původní (obživlé) rozhodnutí a nové rozhodnutí. Pokud navíc bude novým rozhodnutím žádosti žalobkyně vyhověno, budou předmětná správní rozhodnutí obsahovat zcela protichůdné závěry o téže žádosti. Stěžovatel má obavu z této možné situace, neboť ta nebude řešitelná žádným právním prostředkem, a naopak bude v rozporu se zásadou *ne bis in idem* a se zásadou právní jistoty. Nikdo v této situaci nebude vědět, kterým správním rozhodnutím se má řídit.

[4] Podle stěžovatele dále hrozí situace, že poté, co bude Nejvyšším správním soudem věc vrácena městskému soudu, tento soud podanou správní žalobu zamítne, čímž potvrdí původní správní rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dotaci. Ta už však v té době může být na základě nového správního rozhodnutí o (vyhovění) žádosti vyplacena žalobkyni, přičemž nebude možné její zpětné vymození. Tímto by byly zasaženy veřejné zájmy na stabilitě veřejných rozpočtů, na řádném nakládání s finančními prostředky a další. Na základě dané bezprecedentní situace by proto bylo důvodné přiznat podané kasační stížnosti odkladný účinek, jehož přiznání nebude v rozporu s žádným soukromým či veřejným zájmem, neboť podle § 14 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech na dotaci není právní nárok.

[5] Žalobkyně k podanému návrhu uvedla, že pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny zákonné předpoklady. Předně stěžovatel zcela nepřiléhavě předjímá, že v novém správním rozhodnutí bude žádosti o dotaci vyhověno, neboť jej k tomu rozsudek městského soudu nijak nezavazuje. Městský soud totiž žalobou napadené správní rozhodnutí nezrušil pro nesprávné posouzení věci, ale pro neposouzení zásadní sporné otázky.

[6] Žalobkyně dále uvedla, že ani hrozbu existence dvou protichůdných správních rozhodnutí nepovažuje za důvodnou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, přičemž odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Navíc i v případě vyhovění žádosti o dotaci by k jejímu vyplacení nedošlo okamžitě, jelikož by nejdříve ještě muselo proběhnout řízení o žádosti o platbu. I poté by mohl stěžovatel nastatou situaci podle potřeby procesně řešit, a to konkrétně prostřednictvím institutů nevyplacení dotace či odnětí dotace. V daném případě tedy nehrozí žádná budoucí procesně neřešitelná situace odůvodňující aplikaci odkladného účinku. Naopak další prodlužování doby rozhodování o žádosti o dotaci zasahuje do práva žalobkyně na řádný proces, jehož součástí je i právo na vyřízení věci bez zbytečných průtahů.

[7] Konečně žalobkyně uvedla, že v případě vydání nového protichůdného správního rozhodnutí o žádosti ještě před vydáním rozhodnutí o kasační stížnosti by měla být tato odmítnuta pro odpadnutí předmětu řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. I s ohledem na tuto skutečnost žalobkyně Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[8] Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti byl podán včas a osobou k tomu oprávněnou. Přistoupil proto k jeho věcnému posouzení podle § 73 ve spojení s § 107 s. ř. s.

## pokračování

[9] Podle § 107 s. ř. s., kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Z těchto ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něho nepřiznivého soudního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38).

[11] V případech, kdy je kasační stížnost podávána jako v řešeném případě správním orgánem, podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s přiznáním odkladného účinku platí, že s „ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS).

[12] V bodě 27 usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, rozšířený senát rovněž potvrdil, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu je možné, ale půjde spíše o výjimečné případy, kdy bude odložení účinků napadeného rozsudku podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. V bodě 30 rozšířený senát zdůraznil: „Újmou žalovaného proto nebude ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu, resp. veřejného zájmu v širším slova smyslu, tj. např. zájmu na obecném výběru daní, na jednotném postupu správních orgánů či na procesně hladkém průběhu řízení. Ohrožení veřejného zájmu nemůže zpravidla představovat ani přiznání a vyplacení určité částky důchodu.“ Výslovně pak konstatoval, že „obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.“

[13] V nyní řešené věci hrozbu nepoměrně větší újmy v případě nepřiznání odkladného účinku stěžovatel spatřuje v procesních komplikacích, které mohou dle jeho mínění nastat

v důsledku opětovného vydání rozhodnutí o žádosti o dotaci, a v případném nesprávném vyplacení dotace. Tuto hrozbu považuje za důvodnou pro vyhovění jeho návrhu.

[14] Nejvyšší správní soud na základě výše citovaného usnesení rozšířeného senátu k argumentu stěžovatele, že může při zrušení napadeného rozsudku městského soudu dojít k existenci dvou správních rozhodnutí (s protichůdným výsledkem), uvádí, že na ten již poskytl jednoznačnou odpověď rozšířený senát, když uvedl, že hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci nemůže pro správní orgán bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku. Na tomto závěru Nejvyšší správní soud setrvává i nyní. Jak navíc přílehavě uvedla žalobkyně, předmětná hrozba je pouze potenciální, neboť městský soud v napadeném rozsudku stěžovatele nezavazuje k vydání správního rozhodnutí s určitým výsledkem, ale pouze s přezkoumatelným odůvodněním. Nedá se tedy hovořit o bezprostředně hrozící újmě, což zásadně ovlivňuje její relevantnost pro přiznání odkladného účinku. Za daných okolností je podle Nejvyššího správního soudu předčasné předjímat, jak moc procesně komplikovaná situace může nastat, když nelze vůbec předvídat výsledek správního řízení ani řízení o kasační stížnosti, případně dalšího řízení u městského soudu.

[15] K tomu ještě Nejvyšší správní soud dodává, že ze správního spisu zjistil, že předmětem žádosti o dotaci je částka čítající necelých pět a půl milionu korun. Rozšířený senát již ve výše citovaném usnesení jasně uvedl, že samotné vyplacení určité částky zpravidla nepředstavuje dostatečně intenzivní ohrožení veřejného zájmu. I na tomto závěru Nejvyšší správní soud setrvává také nyní. Navíc mu ani není zřejmé, proč by vyplacení příslušné částky, které jistě nelze označit za fatální zásah do veřejných financí, mělo ohrozit veřejný zájem na stabilitě veřejných rozpočtů, jak tvrdí žalovaný.

[16] Konečně podle Nejvyššího správního soudu neobstojí ani argument, že přiznáním odkladného účinku nebude zasažen žádný soukromý ani veřejný zájem. Soud souhlasí, že na poskytnutí dotace obecně není právní nárok. Nicméně žalobkyně má nepochybně nárok na to, aby o její žádosti bylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě, a to přezkoumatelným rozhodnutím, přičemž za daných okolností po ní nelze spravedlivě požadovat, aby strpěla další průtahy ve vydání rozhodnutí o žádosti.

[17] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není splněna již první podmínka § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť nelze konstatovat, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Proto k návrhu stěžovatele nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto usnesením však Nejvyšší správní soud nepředjímá meritorní posouzení případu a rozhodnutí ve věci samé.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 11. května 2023

JUDr. Jiří Palla  
předseda senátu